

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném ze samosoudkyně JUDr. Jany Kubenové ve věci

žalobce: **E. E., nar.**
státní příslušnost
t. č. bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-723/ZA-ZA11-ZA17-2017,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2018, č. j. OAM-723/ZA-ZA11-ZA17-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že žalobci se mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že jde-li o mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12 zákona o azylu, žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Po provedeném správním řízení žalovaný rovněž nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v průběhu správního řízení vypověděl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, a ani neuvedl, že by ve své vlasti byl jakkoli politicky aktivní či se jakkoli veřejně angažoval či projevoval nebo že by měl jakékoli potíže se státními orgány či bezpečnostními složkami své vlasti spojené s uplatňováním svých politických práv. Žalobce rovněž v průběhu správního řízení nehovořil o žádných problémech, z nichž by bylo možno dovodit, že mu v případě návratu do vlasti hrozí pronásledování z taxativně vymezených důvodů daných ustanovením § 12 písm. b) zákona o azylu. Ohledně možného napětí ve společnosti z důvodu etnického, náboženského, rasového nebo sociálního postavení poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, č. j. 7 A 754/2000-28, dle něhož v každé zemi (byť v některé více a v jiné méně, přesto však i v zemích nejvyššího standardu ochrany lidských práv a důsledné demokracie) je možno setkat se s jevem, kdy příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti stát terčem ústrků, slovních a fyzických útoků, diskriminačních postupů a přístupů ke vzdělání, výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti jako xenofobie, závist, msta za dřívější příkoří domnělá i skutečná, důvodná i nedůvodná obava o bezpečnost, náboženské důvody, strach z ohrožení sociálních jistot atd. Pronásledováním není ani masový výskyt těchto jevů v určité zemi nebo její části za předpokladu, že tu nejde o součást státní politiky, že tedy nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, tajně podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Určité projevy slovních útoků a výhrůžek pro zastávání různých názorů existují ve všech lidských společnostech, ve všech zemích světa. K samotnému postavení menšiny v žalovaný uvedl, že postoj tureckého státu ke kurdské menšině nedosahuje intenzity pronásledování či vážné újmy, tak jak toto pronásledování chápe zákon o azylu. K možnosti udělení doplňkové ochrany z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný připustil, že v jihovýchodních oblastech v blízkosti hranice se Sýrií existuje stav zvýšeného napětí. Ve většině oblastí je však situace bezpečnostně stabilní. Pokud tedy žalobce měl problémy ohledně bezpečnostní situace v místě jeho bydliště, dle

žalovaného se může v rámci jeho vlasti přestěhovat na jakékoliv místo bezpečnostně stabilní, což je většinový prostor 80 milionové

3. Žalobce žalobou namítá, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník zkrácen na svých právech. Žalovaný dle jeho názoru porušil § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 12 a § 14a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce uvádí, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly obavy z porušení jeho základních práv v souvislosti s jeho kurdskou národností, přičemž žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že by ve své vlasti byl pronásledován z důvodů azylově relevantních. Žalobce má za to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí značně bagatelizuje problémy, kterým čelí příslušníci kurdské menšiny v, Podle žalobce rozsáhlá diskriminace kurdského obyvatelstva v dosahuje úrovně pronásledování, neboť se jedná o situaci, kdy nepřátelský postoj většinové populace je součástí státní politiky. Nelze ignorovat, že celková politická situace v prodělala za poslední období natolik výrazné změny, které výrazně negativním způsobem celkově ovlivnily demokratický řád turecké společnosti. Zároveň však mají dopad i na politické oponenty, zejména kurdské národnosti nebo sympatizanty. Žalobce připomíná, že dne 15. 7. 2016 došlo v k neúspěšnému pokusu o státní převrat, který měl za následek vyhlášení výjimečného stavu a vedl k hromadnému zatýkání osob označených za sympatizantya hnutí, které bylo označeno za původce pokusu o převrat. Situace v je dle žalobce mnohem komplikovanější, než uvádí žalovaný. Kurdi jsou často svévolně označováni za teroristy a často je jim přisuzováno protiturecké politické přesvědčení a sympatie se stranou PKK. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevěnuje posouzení faktické situace příslušníků kurdské národnostní menšiny a dopadům politického převratu do jejich každodenního života. Žalovaný tuto situaci nepřiměřeným způsobem zjednodušuje, pokud poukazuje zejména na to, že Kurdi participují ve státní správě, působí v politických stranách apod. Právě v důsledku pokusu o převrat se turecký prezident snaží zbavit působících ve státních strukturách. Žalobce připomíná, že správní orgán má povinnost shromáždit zprávy o zemi původu, které jsou relevantní, důvěryhodné, vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 4 Azs 105/2008-81). Zároveň platí, že pokud správní orgán odkazuje na skutečnosti známé z jeho úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takovéto skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl, aby s tím eventuálně účastník řízení mohl polemizovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58). Žalovaný se však těmito zásadami neřídil, neboť neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce týkajících se menšiny, v důsledku čehož jsou jeho závěry o aktuální situaci v nedostatečně podloženy. Žalobce se nesnaží tvrdit, že každému občanu by měla být udělena mezinárodní ochrana, zároveň se však domnívá, že zacházení s kurdskou menšinou je natolik problematické, že může vyvolávat oprávněné obavy z pronásledování podle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008.
4. Dle žalobce žalovaný též nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy z důvodu nebezpečí vážné újmy

spočívající

ve vážném ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že v jihovýchodních částech v blízkosti hranice se Sýrií dochází v současné době

k ozbrojeným střetům mezi a (zejména povstalci ze Strany pracujících – PKK). Žalovaný se proto měl v napadeném rozhodnutí mnohem podrobněji zabývat bezpečnostní situací panující na jihovýchodu země, odkud žalobce pochází, a pokud by dospěl k závěru, že zde dochází k nerozlišujícímu násilí ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, pak měl dále zkoumat možnost vnitřního přesídlení do jiné části Nestačí přitom konstatovat, že žalobce má možnost se přestěhovat. Aby totiž vnitřní přesídlení bylo považované za efektivní řešení problémů žadatele, je nutné, aby splňovalo určitá kritéria,

na něž žalobce odkazuje judikaturou.

5. Dále žalobce ve své žalobě namítá nedostatečné zohlednění skutečnosti, že je ve vlasti trestně stíhán. Žalobce tvrdí, že pokud by došlo k jeho uvěznění, nelze vyloučit, že by byl uvřazen

do nelidských vězeňských podmínek. Aktuálně dostupné informace o vypovídají o neustále se zhoršující situaci vězeňských podmínek, zejména poté, co došlo k neúspěšnému pokusu o převrat. Věznice jsou přeplněny, zdravotní péče je nedostatečná a ojedinělé nejsou ani případy mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení s vězni.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty týkající se jeho posouzení žádosti žalobce

o mezinárodní ochranu uvedené v napadeném rozhodnutí. Dodal, že v průběhu správního řízení žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, a to v žádné z jejích forem. Žalovaný zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah správního spisu a zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný nadále setrval na svém závěru, že postoj ke nedosahuje intenzity pronásledování či vážné újmy, tak jak toto pronásledování chápe zákon o azylu.

7. Pokud jde o námitku, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany

z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, dle žalovaného situací v nelze klasifikovat jakožto situaci, kterou by bylo možno označit za „totální konflikt“, tedy takový ozbrojený konflikt, který by dosahoval takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že zhoršená bezpečnostní situace se vyskytuje toliko ve východních oblastech Turecka, přičemž v ostatních oblastech je bezpečnostní situace naprosto stabilní, ať už se jedná o některou z tureckých mnohamilionových metropolí jako je apod., nebo lokality ve vnitrozemí či při jižním, západním a severním pobřeží. Bylo tedy nadbytečné, aby se žalovaný též jakkoli podrobněji zabýval reálností (faktickou i právní), přiměřeností, rozumností a smysluplností možnosti vnitřního přesídlení žalobce z jihovýchodu do jeho jiné a bezpečné oblasti.

8. K poslední námitce žalobce žalovaný odkázal na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde se podává, že žalobcem tvrzené hledání policií či soudní jednání s jeho osobou, které ani žalobce sám nedokázal jakkoli blíže popsat, neboť z jeho výpovědi lze dovodit, že ani on sám neví, o co se má vlastně jednat, nejsou okolnostmi, z nichž by bylo možno vyvodit závěr, že osoba žalobce by měla být ve vlasti pronásledována. Nadto dle žalovaného nelze odhlédnout od toho, že žalobce tato svá tvrzení uvedl až dne 4. 5. 2018 v rámci seznámení s podklady rozhodnutí. Hovoří-li však žalobce v žalobě o trestním stíhání, uvedené ve správním řízení netvrdil.
9. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů, žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto ji navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

10. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
13. Při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že nemá pas, protože když cestoval do, byl mu zabaven policií, neboť byl padělaný. Do České republiky se dostal kamionem s pomocí převaděče. K předchozím pobytům ve státech EU uvedl, že čtyři měsíce zpětně měl s bratrancem namířeno do České republiky, z odletěl do, kde si koupil lístek na vlak do České republiky, ale byl zadržen a vrácen zpět do
V průběhu správního řízení dále vypověděl, že je kurdské národnosti, dohoví se turecky a kurdsky a vyznává islám. Není členem žádné politické strany a ani se nijak politicky neprojevoval, jsou mu ale blízké politické názory strany HDP. Žalobce je svobodný a bezdětný, ve vlasti žil ve městě Do České republiky, kde má strýce, vstoupil dne 1. 9. 2017 nelegálně ukrytý v nákladním voze. Důvody podání své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce osvětlil tak, že jeho problémy ve vlasti začaly, když otec šlápnul na minu a celá rodina se proto rozhodla odstěhovat z města, kde žila do roku 2000, do Z důvodů obtíží pro jejich etnicitu a po čase se přemístili do, kde jinou práci nežli v zemědělství žalobce nesehnal. Žalobce chtěl studovat, dokončil ale jen základní školu. Jako pro pro něj bylo obtížné dosáhnout vyššího vzdělání. V není svoboda tisku a projevu. Na západě jeho vlasti jsou odmítání tamními usedlíky. Pokud člověk nesympatizuje s vládou, má to těžké. Žalobce vzpomínal svůj osobní problém s

úřady, když na vydání svého občanského průkazu musel čekat celé tři měsíce. Situace v dle žalobce poslední dobou připomíná či, je pro něj těžké tam žít, a tak žádá v České republice o mezinárodní ochranu. Žalobce sdělil, že na opuštění pomýšlel již před dvěma roky, kdy se dle jeho vyjádření pro něj začala situace zhoršovat. Žalobce rovněž obecně hovořil o přístupu ke vzdělání a situaci stran hledání práce, zmínil také odpor, který ke etniku pojmá majoritní společnost. Žalobce popsal svou neúspěšnou snahu získat práci ve státním sektoru. Nynější žalobcův plán je začít žít v České republice a mít klidný život. V České republice má žalobce strýce, který se o něj postará. V případě návratu do vlasti se obává o život, přičemž jeho obavy pramení z velkého množství teroristických útoků, které se odehrávají v K dotazu žalovaného, zda měl v zemi původu jakékoli obtíže se státními orgány své vlasti, sdělil, že nikdy nebyl vězněn a ani na něj není vydán zatykač, vždy mlčel, a tak se do žádného konfliktu se státem jako takovým nikdy nedostal.

14. Žalovaný si jako podklad rozhodnutí obstaral Zprávu
15. Při seznámení se s podklady rozhodnutí se žalobce vyjádřil tak, že dva žalobcovi bratřenci jsou druhý měsíc ve vězení, protože na sociální síti kritizoval vládu. U vzdáleného bratrance pak našli omamné látky, ale zavřeli jej pro sympatie s PKK. Dále uvedl, že v je možné se vyplatit z povinné vojenské služby. Dodal, že je na něj ve vlasti vydán zatykač, žalobce zjistil, že se měl dostavit k soudu, ale již 4 x bylo jednání odročeno a žalobce neví, proč je předvolán.
16. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou jeho problémy stran jeho kurdské etnicity, obava z teroristických útoků a z uvěznění v
17. Jako první námitku žalobce uvedl, že se žalovaný nedostatečně zabýval skutečností, že v dochází k rozsáhlé diskriminaci kurdského obyvatelstva.
18. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
19. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace,

včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

21. V tomto případě nebylo možno uvažovat o aplikaci § 12 písm. a), neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu tohoto ustanovení, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že nebyl členem žádné politické strany ani nebyl jakkoliv politicky aktivní.
22. Krajský soud dále dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce ve své žádosti uvedl, že je národnosti, ale neuvedl žádné konkrétní potíže, kterým by musel z uvedeného důvodu v zemi svého původu čelit. Stejně tak nehovořil o žádných konkrétních problémech či diskriminaci, které by přímo souvisely s jeho národností, a kterým by musel v zemi svého původu čelit. Skutečnost, že žalobce měl obtíže se vzděláním či s hledáním práce nespadá pod pojem pronásledování. Žalovaný tvrzením žalobce na podkladě citovaných informací o zemi původu věnoval na stranách 4 – 5 napadeného rozhodnutí se závěrem o nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, k němuž se soud připojuje. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že žalovaný zvažoval doložené problémy, které v existují. Žalovaný nijak v napadeném rozhodnutí nezamlčoval, že kurdská příslušnost může představovat skutečnosti, pro něž mohl žalobce zažít v zemi původu určitá příkoří, jak tvrdí. Nicméně tato tvrzená zažitá příkoří nenaplnují pojem pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.
24. Pokud žalovaný hodnotil tvrzení žalobce o pronásledování a nebezpečí vážné újmy zejména z pohledu jeho příslušnosti ke kurdské menšině, postupoval podle přesvědčení krajského soudu správně, neboť jeho politická angažovanost a postoje nejsou natolik výrazné, aby bylo možno hovořit o pronásledování žalobce z těchto důvodů.
25. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše, považuje

vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za přiměřeně aktuální. Tyto pak splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81).

26. Krajský soud nezpochybňuje složitou situaci, pokud se jedná o kurdsko-turecké vztahy, nicméně z informací jednoznačně vyplynulo, že nejsou pronásledováni z azylově relevantních důvodů a soud znovu opakuje, že zprávy o zemi původu založené ve správním spise jsou aktuální k době rozhodování žalovaného, vycházejí z důvěryhodných zdrojů.
27. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azyllanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azyllanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
28. Jde-li o humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu), je třeba nejprve připomenout, že na humanitární azyl není nejen právní nárok, ale ani subjektivní právo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či rozsudek téhož soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 6 Azs 230/2014-67, bod 50). Jako obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu pak lze zmínit například zvlášť těžkou nemoc či zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Ani tyto důvody v případě žalobce nebyly dány (ani tvrzeny). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že snaha o legalizaci pobytu v České republice, byť je spojena se snahou o realizaci rodinného života, není zásadně ani důvodem hodným zvláštního zřetele, který je nezbytný k udělení humanitárního azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012-12, bod 16, usnesení ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Azs 88/2014-18, usnesení ze dne 5. 12. 2012, č. j. 6 Azs 22/2012-35). Uvedené platí i v projednávaném případě.
29. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť žalobce za jeden z hlavních důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavy z bezpečnostní situace na východě
30. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

31. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Ten byl v ... zrušen v roce 2004, jak plyne ze Zprávy Amnesty International ze dne 21. 11. 2017. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud se přiklonil k jeho závěru, že takové nebezpečí žalobci nehrozí a souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
33. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt. Správní orgán v rámci uvedeného posouzení připustil, že ve východních oblastech u hranic se existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, nejedná se však o válečný stav či ozbrojený konflikt ve smyslu § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. republika rovněž není ve válečném stavu s žádným jiným státem. Žalobce ostatně může využít institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné klidnější oblasti Z výpovědi žalobce je zřejmé, že od roku 2000 žil s rodinou v a následně v Žalobce neuváděl potíže tohoto charakteru v těchto městech, navíc jsou značně daleko od hranice a podle informací o zemi původu lze tyto oblasti považovat za bezpečné. Krajský soud nehledal a žalobce neuvedl ani žádné důvody, pro které by jeho vycestování do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval skutečností, že je ve vlasti trestně stíhán a nelze vyloučit jeho uvěznění, uvedené žalobce opět nijak nekonkretizoval, a proto nelze tuto námitku považovat za odůvodněnou. Předně je nutno podotknout, že o možnosti trestního stíhání se žalobce vyjadřuje poprvé až v žalobě. V průběhu správního řízení pouze uvedl, že je hledán policií a obdržel čtyři obsílky k soudu. Žalobcem uváděné hledání policií či soudní jednání s jeho osobou žalobce žalovanému nijak nepopsal, nevysvětlil, ani neuvedl, z jakého důvodu či v jaké věci. Předně je však třeba konstatovat,

že pouhé předvolání k soudu neznamená pro žalobce hrozbu pronásledování z azylově relevantních důvodů, tak jak bylo výše podrobně rozebíráno.

35. Z důvodu shody názoru zdejšího soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí soud odkazuje na podrobné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007 č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007 č. j. 4 As 11/2006-86. 34.
36. Na závěr soud již jen zdůrazňuje, že důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46).
37. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. se souhlasem obou účastníků řízení.
38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. března 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně